

**BIJBELSTUDIE SERIE OVER DE RELATIE VAN GOD NAAR
DE MENS EN VICE VERSA DOOR DE BIJBEL HEEN.**

ABRAHAMITISCH VERBOND

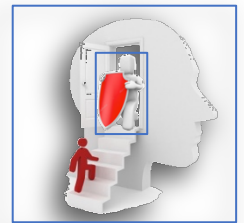
Voordat we hierop ingaan, willen we eerst nog even teruggrijpen op het onderwerp ‘Erfzonde’. En dat was wellicht toch een van de heilige huisjes die omver is gehaald. Dat verdient dus misschien wat extra aanvulling. De stelling was:

**De mens is niet zondig geboren,
maar is geboren met de verleiding om aan zonde toe te geven.**

Erfzonde (2)

Laat mij hier nogmaals wat onderbouwing aan geven:

- Ten eerste zien we dat Adam en Eva wandelen met God, terwijl ze nog zonder zonde zijn, maar wel al verleid kunnen worden door de slang. Pas na de verleiding spreken we over de zondeval. De woorden ‘zondeval’ en ‘erfzonde’ komen helemaal niet in de Bijbel voor, maar kennelijk waren Adam en Eva, voordat ze voor de eerste keer zondigden, wel al bevattelijk voor de verleiding om iets te doen wat buiten Gods wil lag. Dat noemen we dan zondigen.
Dus ze waren niet zondig geschapen, maar ze gaven toe aan de verleiding om de zonde toe te laten. God zei daarom tegen Adam: Je hebt geluisterd naar de stem van je vrouw en niet naar die van Mij. (Gen.3:17)
- Dan zien we dat God tegen hen had gezegd dat de zonde áán de deur ligt (Gen.4:7). Als iets aan de deur ligt is het nog niet binnen. Dat hebben we voorgesteld als het plaatje hiernaast.
- In hetzelfde vers lezen we dat God zei dat zij over de zonde moesten *heersen* (Gen. 4:7). Het Hebreeuwse woord ‘*mashal*’ betekent regeren, besturen, heerschappij uitoefenen. De mens moest dus heersen over de zonde en dus niet dat de zonde over ons heerst.
- We hebben ook gezien dat het Woord ons zegt dat de zonde door Adam de *wereld* is binnengekomen (Rom.5:12). Het is niet de mens binnengekomen, maar de wereld. En omdat zonde de wereld is binnengekomen, wordt ook iedereen in zonde geboren, zoals David zegt in Psalm 51:5 “*in zonde heeft mij mijn moeder ontvangen.*” Hij is niet mét zonde ontvangen, maar *in* zonde. Want heel de wereld lag in zonde.
- Verder zeggen we dat Jezus volledig mens was, maar ook volledig God. Als mens is Hij net zo bevattelijk geweest voor de verleiding tot zonde:

Hebr. 2:17, 18 “*Daarom moest Hij in alles aan Zijn broeders gelijk worden, opdat Hij een barmhartig en een getrouw Hogepriester zou zijn in de dingen die God betreffen, om de zonden van het volk te verzoenen. Want waarin Hij Zelf geleden heeft, toen Hij verzocht werd, kan Hij hen die verzocht worden, te hulp komen.*”

Hij is door de boze verzocht in de woestijn. Waarom zou hij Jezus proberen tot zonde te verleiden als dat niet mogelijk zou zijn geweest? Het was mogelijk, maar Jezus zondigde niet. Hij weerstond de verleidingen van de boze, daar waar Adam eraan toegaf. Hij luisterde naar het Woord van God en niet naar die van de satan. Daarom wordt Jezus ook de laatste Adam genoemd. En zo kon Jezus zonder zonde sterven, omdat het ook niet bij de geboorte in Hem zat en er ook nooit aan had toegegeven.

Hebr. 4:15 *“Want wij hebben geen Hogepriester Die geen medelijden kan hebben met onze zwakheden, maar Een Die in alles op dezelfde wijze als wij is verzocht, maar zonder zonde.”*

- Als laatste, maar zeker niet het minste, zegt Paulus dat wij niet in zonde hoeven te blijven leven, omdat we in Christus zijn gestorven. (Rom.6) En eigenlijk gaat heel Romeinen 6 daarover. Een mooi vers is:
Rom. 6:11 “Zo dient ook u uzelf te rekenen als dood voor de zonde, maar levend voor God in Christus Jezus, onze Heere.”
Zonde heeft geen recht meer om over ons te heersen, wij kunnen over zonde heersen in Christus Jezus die voor de zonde gestorven is!

Jakobus vat dit geheel mooi samen door te zeggen:

Jakobus 1:14, 15 Maar ieder mens wordt verzocht, als hij door zijn eigen begeerte wordt meegesleurd en verlost. Daarna, wanneer de begeerte bevrucht is, baart ze zonde, en wanneer de zonde volgroeid is, baart ze de dood.

Derde en vierde generatie

Maar dan is er nog een soort van ‘erfzonde’ waar afgelopen keer een vraag over kwam. Hoe zit het met de zonde die doorloopt tot in de derde en vierde generatie? Is dat geen erfzonde waar ook wij mee te maken kunnen hebben? Een van de uitleggingen is dat het over ging van de ene generatie op de volgende, omdat er tot wel 4 generaties onder één dak met elkaar woonden.

Maar laten we kijken wat de tekst zegt die daarover spreekt. Dit staat in zowel Exodus 20:4-6 & Deuteronomium 5:8-10 in exact dezelfde bewoording:

U zult voor uzelf geen beeld maken ... U zult zich daarvoor niet neerbuigen, en die niet dienen, want Ik, de HEERE, uw God, ben een na-ijverig God, Die de misdaad van de vaders vergeldt aan de kinderen, aan het derde en vierde geslacht van hen die Mij haten, maar Die barmhartigheid doet aan duizenden van hen die Mij liefhebben en Mijn geboden in acht nemen.

Wat we hier lezen is dat het gaat over mensen die afgoden maken en voor die zouden gaan neerbuigen. Dat pikt God niet, want daar is Hij te jaloers voor.

Ten tweede zien we dat het gaat om mensen die God haten. Niet mensen die God willen gehoorzamen en ook dat pikt God niet.

Ten derde zien we dat het draait om de geboden in acht te nemen. Het gaat hier dus om het verbond wat Hij met het volk heeft. Het verbond waarin we hier leven is het verbond met Mozes. En we weten van de eerste avond dat het bij Mozes verliep van een Gunstverbond, via een Verwantschapsverbond naar een Vazalverbond. Een vazalverbond waarbij het volk de mindere partij is en slechts heeft te gehoorzamen aan de meerdere. Zo niet, dan volgt straf.

Geldt dit dan ook voor ons?

Nee, want wij leven in een nieuw verbond, een veel beter verbond. Een verbond van genade. Als we dit onszelf toe-eigenen, dan kunnen we ook de woorden van Jozua ons toe-eigenen dat zegt:
Jozua 24:19 Toen zei Jozua tegen het volk: U zult de HEERE niet kunnen dienen, want Hij is een heilig God, Hij is een na-ijverig God. Hij zal uw overtreding en uw zonden niet vergeven.

Ook hier is God een na-ijverig God en hier vergeeft Hij de overtredingen en zonden niet. Geldt dat voor ons ook? Dacht het niet, want tegen ons wordt gezegd in vele Schriftgedeelten, maar bij voorbeeld:

1Pet.2:24 [Jezus] *Die Zelf onze zonden in Zijn lichaam gedragen heeft op het hout, opdat wij, voor de zonden dood, voor de gerechtigheid zouden leven. Door Zijn striemen bent u genezen.*

Hier zien we dus hoe belangrijk het is om teksten niet uit hun verband en ook niet uit hun verbond te halen, want dan krijgen we vreemde gedachten over God. Tot zover over de erfzonde.

Terug naar het Abrahamitisch verbond.

Het Abrahamitisch verbond staat voornamelijk in de hoofdstukken 12 t/m 25 van Genesis, maar loopt door t/m hoofdstuk 50. Het bespreken van de hele canon zou te veel tijd met zich meebrengen, dus we beperken ons tot enkele hoofdpunten en bijzondere inkijkjes in Gods Woord t/m hoofdstuk 25.

Direct in het begin pakt Genesis 12 het verhaal van Abram en Saraj op. God geeft opdracht om het huis van zijn vader te verlaten. En hoewel Abram in het Nieuwe Testament in Hebrreeën 11 steeds wordt gelinkt met zijn geloof, wordt hij door God in eerste instantie niet geroepen om een nieuw geloof, of religie te beginnen. Hij werd geroepen om tot een groot volk te worden. En dat wordt eigenlijk de rode lijn door heel zijn leven heen.

Genesis 12 begint dus met:

Ge 12:1-3 (HSV) De HEERE nu zei tegen Abram: Gaat u uit uw land, uit uw familiekring en uit het huis van uw vader, naar het land dat Ik u wijzen zal. Ik zal u tot een groot volk maken, u zegenen en uw naam groot maken; en u zult tot een zegen zijn. Ik zal zegenen wie u zegenen, en wie u vervloekt, zal Ik vervloeken; en in u zullen alle geslachten van de aardebodem gezegend worden.

Dus zijn roeping was om een groot volk te worden, met het vooruitzicht dat in hem alle geslachten op aarde gezegend zouden worden. Hij had geen idee wat dat inhield. Wij nu wel, omdat we het Nieuwe Testament hebben, maar Abram had geen flauw idee.

Er wordt ook gesproken over zegenen, wat later een priesterlijke taak zou worden, maar in Abrams tijd was er nog geen priesterlijke orde, sterker nog, er was nog helemaal geen wet. Het enige wat hij had was zijn geweten. Een geweten welke we allemaal bij onze schepping hebben meegekregen.

Het woordenboek omschrijft het geweten met: *‘het innerlijk besef van goed en kwaad’*. Dat is waarschijnlijk het menselijk deel geworden na het eten van de boom van kennis van goed en kwaad. Sinds die tijd is het ook zo typisch menselijk dat we zo nodig onze mening willen uiten van wat wij vinden dat goed is en wat slecht is. Het ‘vingerwijzen’ is geboren. Ook in de kerk zijn we daar helaas niet van gevrijwaard.

Had Adam dat maar geweten... Maar met alleen dat geweten ging Abram dus op weg.

Hij vertrekt met zijn vrouw en zijn bezittingen en neemt zijn neef Lot en gezin mee op weg naar Kanaän. En dan komt hij op een plek waar hij ook een altaar voor de Heer bouwt in vers 8:

Genesis 12:8 *Vandaar brak hij op naar het bergland ten oosten van Bethel en zette zijn tent op tussen Bethel in het westen en Ai in het oosten. Daar bouwde hij voor de HEERE een altaar en riep de Naam van de HEERE aan.*

En gezien door de ogen van de Jood zien we hier iets speciaals.

En we zullen deze studie vaker de teksten gaan bekijken vanuit Joods oogpunt. Waarom? Omdat het Woord ons leert:

Rom. 3:1, 2 *Wat heeft de Jood dan voor op anderen? Of wat is het voordeel van het besneden zijn? Veel, in alle opzichten. Want in de eerste plaats zijn hun de woorden van God toevertrouwd.*

Hun is het in het bijzonder 'toevertrouwd', een woord in het Grieks welke het woordenboek omschrijft als "de overtuiging en het vertrouwen waartoe iemand gebracht is door een bepaald innerlijk en hoger voorrecht en wet van de ziel."

En zeker wat betreft het Oude Testament, welke geheel in het Hebreeuws is geschreven en daarmee meer aan de Jood zegt dan dat wij erin zouden kunnen zien.

Dus we zullen veel Hebreeuws gaan meenemen in deze studie.

Genesis 12 - Bethel en Ai

Er staat dus in vers 8 dat hij zijn tent opzette tussen Bethel in het westen en Ai in het oosten en daar middenin bouwde hij een altaar en riep de Naam van de Heer aan.

En je zou nu zo verder kunnen lezen en de diepgang missen die het heeft. Zoals we weten zijn namen belangrijk in de Bijbel.

Bethel betekent 'Huis van God', terwijl Ai (eigenlijk H-Ai, wat zo ook vertaald wordt in de American Version) betekent 'Ruïne', of 'puinhoop'. Ook hier zien we weer het principe: Naar het westen nader je tot God, naar het oosten, weg van God, wordt het een puinhoop.

א	Alef	1	Stier	ל	Lamed	30	Ossestok
ב	Beth	2	Huis	מ	Mem	40	Water
ג	Gimmel	3	Kameel	נ	Noen	50	Vis
ד	Dalet	4	Deur	ס	Sameg	60	Slang
ה	Hee	5	Venster	ע	Ajin	70	Oog
ו	Waw	6	Haak	פ	Pee	80	Mond
ז	Zajin	7	Zwaard	צ	Tsadee	90	Vishaak
ח	Chet	8	Afsluiting	ק	Kof	100	Oog v.d. naald
ט	Tet	9	Baarmoeder	ר	Resj	200	Hoofd
י	Jod	10	Hand	ש	Sjin	300	Tand
כ	Kaf	20	Hand in beweging	ת	Taw	400	Teken, kruis

Maar zoals we ook weten heeft elke letter in het Hebreeuws een getalswaarde. Bij de Alef is dat 1, de Beth is 2 en dat loopt op tot 10 en daarna gaat het over op tientallen en vervolgens op honderdtallen. En elke letter heeft ook nog een letterlijke betekenis. Zo heeft de letter Jod de letterwaarde 10 en heeft de letterlijke betekenis van 'hand', waar ons woord je 'jatten' vandaan komt.

God heeft dat niet voor niets in het alfabet gestopt. Niet om te gaan goochelen met getallen, maar er zijn letter- en cijfercombinaties die niet toevallig iets bijzonders vertellen. Als een Jood dus een woord ziet, ziet het ook cijfers en getalen. En daar gaan ook wij behoorlijk mee aan de slag.

In de naam Bethel zijn de letterwaardes als volgt:
De totale woordwaarde komt daarmee op 443.

בית-אל
30-1 - 400-10-2
443

In de naam H-Ai zijn de letterwaardes als volgt:
De totale woordwaarde komt daarmee op 85.

העי
10-70-5
85

Het verschil tussen die twee plaatsen, of zoals de Jood zegt, de afstand tussen die twee plaatsen is dus 358. Je komt vanuit de Ruïne, vanuit de puinhoop van het leven, naar het huis van God door de 358 af te leggen. En wat wil nou het geval?

Het woord voor Messias (*Mashiyach*) is ook totaal 358! Het is de *Mashiyach* die van de Ruïne van de wereld naar het Huis van God kan brengen.

משיח
Mashiyach
8-10-300-40
358

Dus tussen het huis van God en de puinhoop, of ruïne, ontmoet je de Messias. Dat is dan ook de plek waar Abram de Heer aanroept. En tussen die twee plekken heb je de keuze welke kant je opgaat. Richt je een altaar op voor Hem, of voor de wereld.

Maar het kan ook andersom. Dat we deel zijn van het Huis van God, maar dat we verleid worden door de slang om terug te gaan naar de puinhopen van deze wereld. En ook dat is precies het geval met de woordwaarde. Want ook het woord voor de slang uit Genesis 3:1, *Nachash*, heeft een woordwaarde van 358.

נחש
Nachash
300-8-50
358

Maar we hebben de keuze om ons daartegen te verzetten en over hem te heersen. Ook in de Hof van Eden hadden Adam en Eva de keuze: volg ik wat God heeft gezegd, of wat de slang zegt.

In het leven hebben we altijd die keuze. Kies ik voor Hem, of kies ik voor de wereld. Het Huis van God, of de puinhoop van de wereld.

En als je daar midden tussen die twee plaatsen staat, dan is de weg terug naar God, terug naar de Hof van Eden, net zo goed te doen als de weg van de wereld. Beide zijn 179 lang. En wat wil nou het geval? Ook de woordwaarde van de Hof van Eden (*Gan be-Eden*) is precies 179! Wij mogen de weg terugnemen naar de Hof van Eden.

Bij de roeping van Abram wordt hem ook al de zegen en de vloek voorgelegd.

Genesis 12: *"Ik zal zegenen wie u zegenen, en wie u vervloekt, zal ik vervloeken;"* Diezelfde keuze legt God ons ook voor in:

Deut.30:19,20 *het leven en de dood stel ik u voor, de zegen en de vloek; kies dan het leven, opdat gij leeft, gij en uw nageslacht, door de HERE, uw God, lief te hebben, naar zijn stem te luisteren en Hem aan te hangen...*

Het is een kwestie van kiezen.

Genesis 12 - De leugen van Abram

In Genesis 12 is er een grote hongersnood en Abram moet uitwijken naar Egypte.

En dan lezen we:

Genesis 12:11-13 *En het gebeurde, toen hij op het punt stond om Egypte binnen te gaan, dat hij tegen zijn vrouw Saraj zei: Zie toch, ik weet dat je een vrouw bent die knap is om te zien. Als de Egyptenaren je zien, dan zullen ze zeggen: Dat is zijn vrouw! Dan zullen ze mij doden en jou in leven laten. Zeg toch dat je mijn zuster bent, zodat het mij omwille van jou goed zal gaan en ik omwille van jou blijf leven.*

Abram liegt om zijn eigen hachje te redden en hopelijk ook dat van zijn vrouw. Als er iets is wat tegen God ingaat, dan is het liegen. In de tien geboden staat: *"U zult geen vals getuigenis spreken tegen uw naaste."*

Maar Gods reactie is:

Gen.12:17 *Maar de HEERE trof de farao en zijn huis met zware slagen, vanwege Saraj, de vrouw van Abram.*

Dus ondanks de leugen komt God voor Abram op. Waarom? Omdat er nog geen wet bestond dat je niet mocht liegen. Abram reageert vanuit zijn geweten. En vanuit angst denkt hij nu een goede

beslissing gemaakt te hebben om hun beider levens te redden. Zijn geweten spreekt hem hierin niet aan. Zoals we ook kunnen lezen in:

Romeinen 2:14, 15 Want wanneer heidenen, die de wet niet hebben, zijn zij zichzelf tot wet. ... Daar getuigt ook hun geweten van;

Hoofdstuk 13 en 14 – Lots verlossing

In hoofdstuk 13 scheiden de wegen van Abram en Lot zich (met Lot naar het oosten!). In hoofdstuk 14 is er een regionale oorlog waarin Lot en zijn gezin gevangengenomen worden. Abram grijpt in en bevrijdt hen. Dit is steeds het geval in het leven van Lot, hij heeft een verlosser nodig (terug naar het westen).

Door deze verovering wil de koning van Sodom hem belonen, maar Abram neemt niets van hem aan in gehoorzaamheid aan God. En daarna begint hoofdstuk 15 met:

Genesis 15:1, 2 Na deze dingen kwam het woord van de HEERE tot Abram in een visioen: Wees niet bevreesd, Abram, Ik ben voor u een schild, uw loon zeer groot. Toen zei Abram: Heere HEERE, wat zult U mij dan geven, aangezien ik kinderloos heenga en de bezitter van mijn huis deze Eliëzer uit Damascus zal zijn?

Abram heeft zo iets van: Wat heb ik aan een groot loon? Ik heb geen kinderen aan wie ik het kan nalaten, dus wordt het automatisch mijn knecht Eliëzer. Want zo ging dat in die tijd.

Maar God belooft Abram dat zijn nageslacht zo talrijk zal zijn als de sterren aan de hemel. En Abram geloofde de Heer!

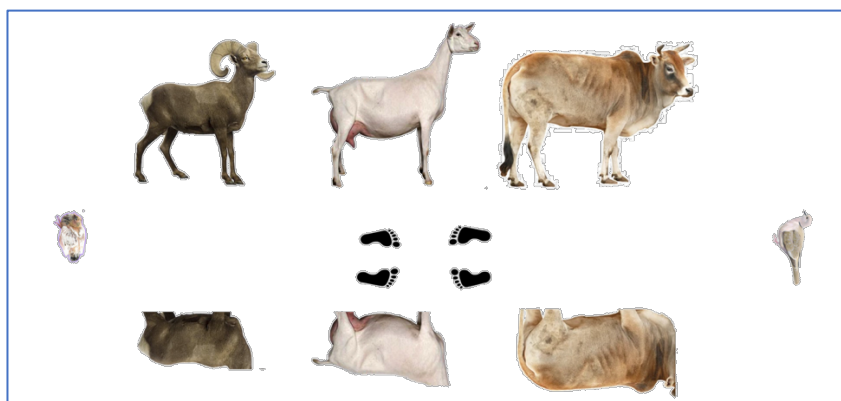
Genesis 15 - Verbondsritueel

En dan sluit God een verbond met Abram. In die tijd was het de normale gang van zaken om een verbond te sluiten als beschreven:

Genesis 15:9, 10 Hij zei tegen hem: Haal voor Mij een driejarige jonge koe, een driejarige geit, een driejarige ram, een tortelduif en een jonge duif. Hij haalde al deze dieren voor Hem, deelde ze doormidden en legde de stukken tegenover elkaar; de vogels deelde hij echter niet.

In de praktijk zag het eruit als het plaatje hieronder.

De bedoeling is dan dat beide partijen tussen de gehalveerde dieren doorlopen (ik heb het bloederige gedeelte maar niet getoond) en daarmee aan elkaar verklaarden zich aan het verbond te houden. Beide hadden verplichtingen. Een verwantschapsverbond en een daadwerkelijk bloedverbond.

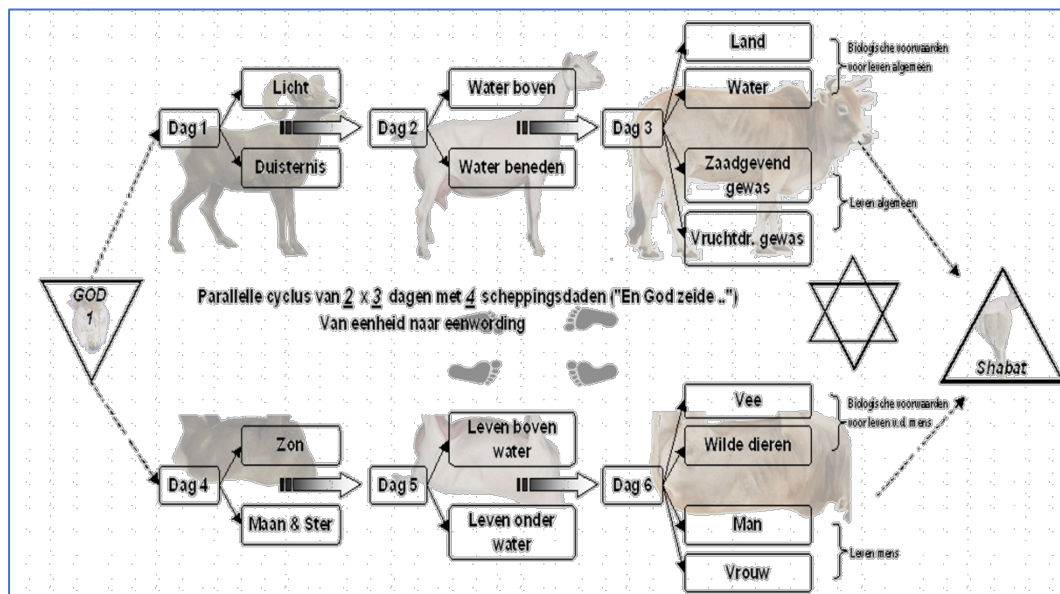

Weer door de bril van een orthodoxe Jood gezien, zien wij hier eigenlijk de scheppingsorde.

De schepping begint bij God. En God is 1. Niet verdeeld zoals de jonge duif.

Dan volgen de scheppingsdagen die eigenlijk zijn verdeeld in 2 x 3 scheppingsdagen welke elkaars aanvullend beeld zijn. Dag 4 is een aanvulling op dag 1, Dag 5 op dag 6 etc. Om bij dag 7 weer uit te komen bij de 1, de Shabat, waar God weer centraal staat.

Dat ziet er als volgt uit:

Wat er ook in wordt gezien is dat het een beeld is van de profetie die God hier geeft. Hij zegt namelijk in:

Vers 13, 16 Weet wel dat uw nakomelingen vreemdelingen zullen zijn in een land dat niet van hen is; zij zullen hen dienen en men zal hen vierhonderd jaar onderdrukken. ... (16) De vierde generatie zal hier terugkeren."

Ook het beeld van de dieren en de schepping toont dat het begint bij God, maar dat er verdeeldheid ontstaat, geen eenheid meer met God. Die eenheid herstelt zich weer in de vierde stap, of wel de vierde generatie (in het Hebreeuws: de 4^e 'periode').

Die 400 jaar is de volheid van de 4. Na 400 jaar zou God het volk weer uit Egypte verlossen en verEENigen met Hem. Dat wordt hier al geprofeteerd en uitgebeeld. Wat een groots Woord van God!

Maar het wordt ook in de woorden uitgebeeld van Kanaän en Egypte. Kanaän en Egypte schrijf je

als volgt: כנען en מצרים

De woordwaarden van beide woorden zijn:

כנען Kana'an = 50-70-50-20 = 190

מצרים Mitsrayim = 40-10-200-90-40 = 380

Naam	Getal	Vorm	Naam	Ge	Vorm	Sluit vorm	Naam	Getal	Vorm
Aléf	1	א	Jöd	1	י		Qóf	100	ק
Béth	2	ב	Káf	2	כ	ך	Résj	200	ר
Gimél	3	ג	Laméd	3	ל		Sjin of Sin	300	ש
Daléth	4	ד	Mém	4	מ	ם	Thaw	400	ת
Hé	5	ה	Noen	5	נ	ן			
Waw	6	ו	Saméché	6	ס				
Zájin	7	ז	'Ajín	7	ע				
Chéth	8	ח	Pé	8	פ	ף			
Téth	9	ט	Tsadé	9	צ	ץ			

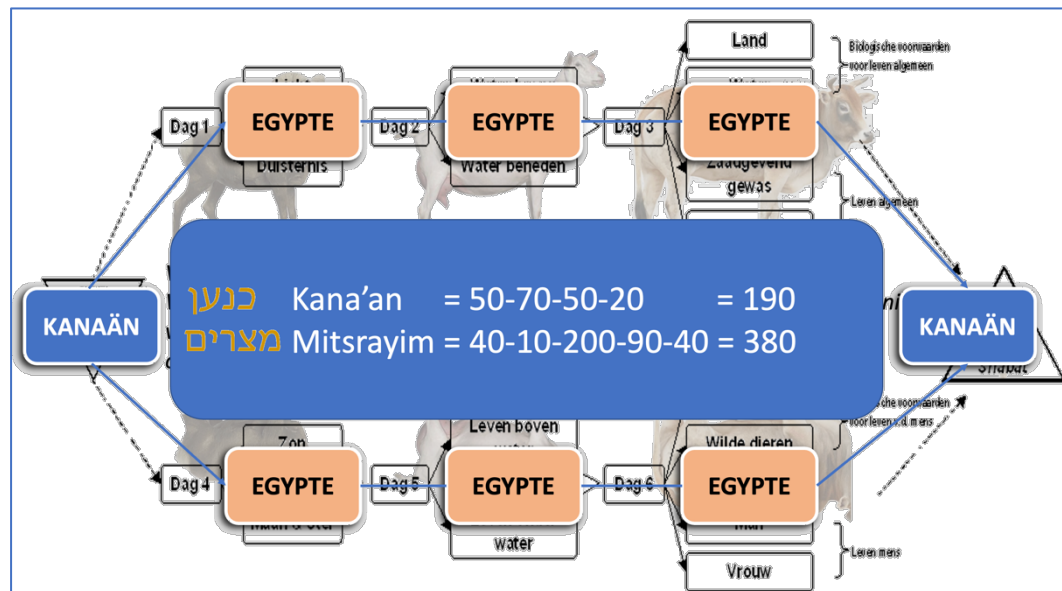
Wat we dus zien is dat zelfs in de woordwaarden

van deze landen is er het gaan van de 1 naar de verdeeldheid en weer terug naar de 1.

Mitsrayim is een meervoudsvorm, net zoals *jadajim* een meervoudsvorm is van *jad*, hand. Of als *raglajim* het meervoud is van *ragel*, been. Zo is Mitsrayim het meervoud van Mitsr en dit woord

heeft te maken met leed, of onderdrukking. Zo wordt Mitsrayim vertaald met: *'het leed in de tweeheid'*. En dat is precies wat het volk overkwam, leed in Egypte en verdeeldheid naar God.

Dus schematisch gezien gaan ze van de eenheid met God, maar de verdeeldheid in leed in Egypte. En na de vierde 'periode', na vierhonderd jaar, gaan ze weer terug naar de eenheid met God. Van de 1 naar de 2 naar de 1.

Maar terug naar de verbondssluiting. Het opmerkelijke is nu dat deze handelingen niet bij dit verbond gebeuren zoals het gebruikelijk is.

Wij lezen bij Abram dat het nacht wordt en dat Abram in slaap is gevallen. En terwijl hij slaapt staat er dat er een rokende oven en een brandende fakkel tussen de dieren doorgaat. (vers 17)

En dan staat er in vers 18: *"Op die dag sloot de HEERE een verbond met Abram."*

Abram is dus nooit tussen de stukken doorgelopen! Alleen God ging er tussendoor. Het werd dus een eenzijdig verbond, alleen van de kant van God, waar Abram niets aan behoefde toe te voegen. Een zogenaamd Gunstverbond!

En dat verbond wordt eigenlijk in drie delen bevestigd. Hier in Genesis 15:18 is de eerste: *"Aan uw nageslacht heb Ik dit land gegeven, van de rivier van Egypte af tot aan de grote rivier, de rivier de Eufraat;"*

Volgens Genesis 15:18 en Genesis 17:8 zou het plaatje hieronder het land van Israël zijn volgens de grenzen die God aangaf en dus eigenlijk vele malen groter dan wat Israël nu heeft:

Genesis 16 - Ismaël

In Genesis 16 besluiten Abram en Saraj de belofte van God in eigen hand te nemen en Abram verwekt een kind bij Hagar, hun Egyptische slavin. Dat was overigens heel gebruikelijk in die tijd als je eigen vrouw onvruchtbaar bleek.

Ismaël wordt geboren en is de eerste van slechts 4 mannen in heel de Bijbel die in de moederschoot al hun namen worden toebedeeld: Ismaël, Isaak, Johannes de Doper en Jezus. Al deze namen beginnen overigens met de 'Jod', de letter j. Dit is ook de eerste letter van de Naam van God.

De letter Jod (of Yud) is in zijn meest simpele vorm slechts een punt. Een ondeelbare letter, waarmee het het ondeelbare van God weergeeft. Het staat ook beeld voor de zegen en kracht welke van God uit neerdaalt op de mensen.

Misschien dat ook daarom elk van de zinnen in de priesterlijke zegen in Numeri 6 begint met een Jod.

Genesis 17 – het verbond

In Genesis 17 zijn we inmiddels 13 jaar verder en Abram is hier 99 jaar oud. En hier komt God weer tot hem met het verbond. Je zou dan zeggen, ja maar Hij heeft toch al een verbond gesloten? Ja, maar hier is het een bevestiging van een van de aspecten van het verbond.

De belofte was namelijk in hoofdstuk 12 dat God hem zou zegenen met een groot volk. En dat bevestigt God hier:

Genesis 17:2-4 Ik zal Mijn verbond sluiten tussen Mij en u, en u uitermate talrijk maken. Toen wierp Abram zich met het gezicht ter aarde en God sprak met hem: Wat Mij betreft, zie, Mijn verbond is met u! U zult vader worden van een menigte volken.

En het teken van het verbond werd de besnijdenis (vers 11). De 'Brit Milah'.

Allereerst heel zijn gezin en allen die tot zijn huis behoorden. En daarna elk nieuwgeboren kind op de 8ste dag.

Het was een teken. Net zoals de regenboog voor Noach een teken was dat God nooit meer de aarde met water zou bedekken. Dat elke keer wanneer God of Noach de regenboog zag, zij eraan zouden worden herinnerd dat dit nooit meer zal gebeuren.

Zo is het teken van de besnijdenis ook iets om elke keer als het zou worden gezien, de Jood eraan herinnerd zou worden, en ik denk zelfs ook God, dat dit een eeuwig verbond zou zijn met het volk om hen te zegenen en het verbond te houden.

Het zou hen eraan herinneren dat God de Gever van leven is in onmogelijke situaties zoals bij Abram en Saraj. Het zou hen er ook aan herinneren dat het te maken heeft met toewijding aan God, heiliging:

De 10:16 (HSV) Besnijdt dan de voorhuid van uw hart en wees niet langer halsstarrig.

De 30:6 (HSV) De HEERE, uw God, zal uw hart en het hart van uw nageslacht besnijden, om de HEERE, uw God, lief te hebben met heel uw hart en met heel uw ziel, zodat u leven zult.

Tevens staat het weghalen van de voorhuid voor het terugdringen of wegnemen van het vleselijke, zintuiglijke en het vrijmaken van de kern van waaruit de volgende generaties zullen ontstaan. Het is de uitdrukking van de weg naar de belofte *“weest vruchtbaar en vermenigvuldigt u”*.

Het gebeurde op de 8ste dag. Hier liggen kennelijk ook medische redenen aan ten grondslag wat we nu weten, namelijk dat op de 8ste dag het lichaam van een baby hele grote veranderingen doormaakt, waardoor de 8ste dag het allerbeste moment is om te besnijden.

In de eerste 7 dagen na de geboorte vindt er namelijk een aanzienlijke daling van vitamine K plaats in de baby waardoor het bloedstollingsniveau erg daalt. Op de 8ste dag stijgt deze echter boven de 100% en hebben ze op die dag meer vitamine K dan ze ooit in hun leven nog zullen hebben. Dus de beste dag voor een besnijdenis. God wist dat natuurlijk en stelde daarom deze dag in.

Maar geestelijk gezien is het omdat de 8 het overstijgen inhoudt van het natuurlijke.

De 7 dagen van de schepping is aards, de wereld. De hoogste maat voor de wereld is de vervulling van de 7 met zichzelf. Of wel $7 \times 7 = 49$. En dan begint de 8ste dag te tellen, de 50, de nieuwe dag, een nieuwe wereld.

Denk aan Pinksteren, waarbij op de 50ste dag een nieuwe dag, een nieuwe wereld, zich openbaarde door Gods Geest.

Tussen de uittocht uit Egypte en de openbaring van God op de Sinaï staan 49 dagen en op de 50ste dag openbaart God zich.

Een slaaf was voor altijd gebonden aan zijn meester, maar die duurde op zijn langst 7 x 7 jaar. In het 50ste jaar was er bevrijding voor elke slaaf. Zij betraden een nieuwe werkelijkheid.

Zo werd ook een jongen bij de besnijdenis op de 8^e dag deel van een nieuwe werkelijkheid, namelijk deel aan het verbond met God met al haar zegeningen.

Moeten wij ons nu nog laten besnijden?

Nee, want het was voor de Jood en bovendien zegt Paulus ons:

Ro 2:28-29 (HSV) Want niet hij is Jood die het in het openbaar is, en niet dát is besnijdenis die in het openbaar in het vlees plaatsvindt, maar hij is Jood die het in het verborgene is, en dát is besnijdenis, die van het hart is, naar de geest, niet naar de letter. Zijn lof is niet uit mensen maar uit God.”

Col 2:11-12 (HSV) In Hem bent u ook besneden met een besnijdenis die niet met handen plaatsvindt, door het uittrekken van het lichaam van de zonden van het vlees, door de

besnijdenis van Christus. U bent immers met Hem begraven in de doop, waarin u ook met Hem bent opgewekt, door het geloof van de werking van God, Die Hem uit de doden heeft opgewekt.

Tegenwoordig wordt door meerdere volken besnijdenis toegepast, niet vanwege verplichting, maar meer voor de (rituele) reiniging van het lichaam, of gewoon om hygiënische redenen.

Nieuwe naam

In hoofdstuk 17 krijgen Abram en Saraj bij de verbondssluiting ook een nieuwe naam. Abram wordt Abraham en Saraj wordt Sarah. Abraham gaat daarmee van 'geëerde vader' naar 'vader van een menigte volken' en Sarah gaat van 'twistzieke' naar 'prinses'. Althans, dat is wat wij er in eerste instantie uithalen als we de naam vertalen. Maar vertalen is niet de enige optie hier.

Aan zowel Abram en aan Saraj wordt de naam veranderd door de letter 'hee' ה
De Hee is de 5^e letter van het alfabet met dus 5 als letterwaarde en heeft de letterlijke betekenis van 'venster'. Je ziet het ook aan de vorm van de letter met een opening aan de bovenkant. Het betekent dat je ergens naar uitzielt, een wachten op de vervulling van iets.

De 5 wacht op de vervulling door de andere 5. En dat is precies wat er bij Abraham en Sarah gebeurt.

Bij Saraj wordt de 'Jod' aan het einde van haar naam weggehaald. De Jod heeft de waarde 10. En daarvoor in de plaats komt de Hee, met als waarde 5.

Saraj = שרַי → Sarah = שָׂרָה

Dus van haar naam wordt 5 afgehaald, om uit te zien naar de andere aanvullende 5.

En die 5 is nou juist toegevoegd aan de naam van Abraham door de letter Hee.

Abram = אַבְרָם → Abraham = אַבְרָהָם

Samen komen zij uit op die vervulling, de belofte van een zoon.

Dat zien we ook bij de schepping. Bij de schepping van Adam en Eva wordt er iets uit Adam wordt weggenomen (een van zijn ribben) en daar wordt Eva van gemaakt. Zij wordt vervolgens door God bij Adam gebracht. Dus hier wordt iets uit Adam gehaald, wat door Eva weer wordt aangevuld.

Genesis 2:18 En de HERE God zei: Het is niet goed, dat de mens alleen zij. Ik zal hem een hulp maken, die bij hem past.

En hier bij Abraham en Sarah is het precies andersom. De balans is hersteld!

Genesis 18 – Sodom en Gomorra

In Genesis 18 bezoeken 3 engelen Abraham en Sarah en zij vertellen dat ze over precies 1 jaar terugkomen en dan zal Sarah een zoon hebben. Vervolgens zeggen zij dat ze de steden Sodom en Gomorra zullen vernietigen. De stad waar zijn neef Lot woont.

Abraham komt op voor de aanwezige rechtvaardigen in die steden, met het oog op Lot en zijn gezin. Hij gaat van 50, naar 45, naar 40 en uiteindelijk stopt hij bij 10. Denkende dat er wel 10 zouden zijn, maar er dus niet waren, voorkomt hij alleen het behoud van Lot en zijn gezin, maar niet de steden.

Steden, die beeld staan voor de wereldse ongerechtigheid en zonden, worden beide vernietigd.

Genesis 19 – Lots vluchten

De engelen waarschuwen Lots gezin om te vluchten. Hij, zijn vrouw en 2 dochters vluchtten, maar de 2 schoonzons geloofden het niet.

Ze renden naar het dorp Zoar, terwijl de steden werden vernietigd. Lots vrouw keek achterom en veranderde in een zoutpilaar. Volgens commentaren gebeurt dat doordat ze nog te dicht bij de brandende zwavel was en door de hitte gekristalliseerd werd als een instant zoutfossiel.

Als we naar de geschiedkundige religieuze documenten kijken van de Jood, de zogenaamde 'Targum', dan zien we mogelijk bijkomende oorzaken.

Toen Lot in Sodom ging wonen is hij met een Sodomitische getrouwd. Haar naam zou zijn Aedith. Zij had een relatie met deze stad waar ze was opgegroeid, net zoals dat de mensen die nu vluchten uit Kiev en andere steden, daar weer zo snel mogelijk naar terug willen. Het is hun stad, hun land. Zo had Aedith als het ware een verbond met die stad.

In verband hiermee is het mooi om te weten dat zout een onderdeel uitmaakte van een van de soorten verbondssluitingen (Num. 18:19). Een zoutverbond was een eeuwig verbond die je niet kon verbreken. Het was toen ook de gewoonte om een zoutbuideltje op de heup te dragen. Wanneer 2 mannen een zoutverbond met elkaar aangingen, dan deden ze elk een snuffje zout uit hun buidel in de buidel van de ander. Dit betekende: Als jij uit mijn buidel jouw zoutkorrels weet terug te nemen, dan kan je het verbond verbreken. Dit was natuurlijk onmogelijk. Zo een verbond kon je niet verbreken, je zat er aan vast en kon het niet loslaten.

Zo kon ook Lots vrouw die stad niet loslaten. Ze was als het ware als met zout door een verbond met de stad verbonden. Ze verlangde eigenlijk weer terug naar die stad en bleef daarin voor altijd hangen.

Lots vrouw wordt nog één keer genoemd, wat bevestigt dat zij eigenlijk terug naar huis wilde:
Lu 17:31-32 (HSV) Wie op die dag op het dak zal zijn, met zijn huisraad in huis, moet niet naar beneden gaan om het mee te nemen. En wie op de akker is, moet evenmin terugkeren naar wat hij achterliet. Denk aan de vrouw van Lot.

Genesis 21 – Izak geboren

Precies een jaar later wordt inderdaad hun zoon Izak geboren. En hier vindt de scheiding plaats tussen het Joodse geloof en de Islam. Zij schuiven Ismaël naar voren als de beloofde zoon en maken Izak tot de zoon van de slavin. Het was dan ook Ismaël die mee de berg opging om te worden geofferd, niet Izak. Een gewiekste verdraaiing van een geloofsfeit welke al zo'n 2500 jaar ouder was dan het verhaal van de Islam.

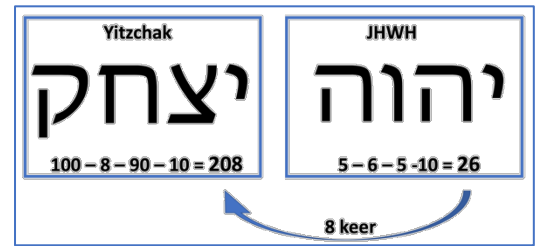
Izak, of wel in het Hebreeuws *Yitzhak* (spreek uit Jietsgak) betekent lachen, of plezier hebben. Aan de ene kant verwijst dit naar het moment dat Sarah moest lachen als haar verteld wordt dat zij op hoge leeftijd nog een kind zal baren. Maar aan de andere kant werd deze naam door God gegeven (Gen.17:19). Hij zou God een plezier gaan doen, vanwege wat er door deze man tot stand gaat komen in de toekomst.

Zijn naam verwijst ook naar het bovennatuurlijke wat God door hem tot stand heeft gebracht en nog zal brengen.

We weten inmiddels dat de '8' verbonden is met het overstijgen van het natuurlijke en alles te maken heeft met God. Dat zit ook in de naam van Yitzchak.

De woordwaarde van zijn naam is namelijk 208. En die waarde is 8 keer de woordwaarde van YHWH, welke 26 is.

Dus in zijn naam overstijgt God het natuurlijke door een wonderlijke geboorte, welke alleen door ingrijpen van God mogelijk was.

Genesis 22 – Het offeren van Izak

Genesis 22:2 *Hij zei: Neem toch uw zoon, uw enige, die u liefhebt, Izak, ga naar het land Moria, en offer hem daar als brandoffer op een van de bergen die Ik u noemen zal.*

Dit lijkt op een gruweldaad vanuit Gods kant, maar misschien is God hier niet zo hard als dat we denken.

We dienen hierbij we de volgende zaken in overweging te nemen:

- Abraham had nog geen wet die zegt: Gij zult niet doodslaan (Ex.20:13).
- Iedere religie die Abraham kende vereiste kinderofters.
- God stelde Abraham op de proef (vers 1)
- God *gebood* het niet, maar de Hebreeuwse vorm is meer een verzoek, met de keuze om het af te wijzen (vers 2).
- De beloften van het gunstverbond stonden niet op het spel, die stonden vast.
- Abraham was ervan overtuigd dat hij samen met zijn zoon weer van de berg zou afdalen (vers 5 en Hebr. 11:18)
- God onderbrak de offerande zelf en voorkwam de dood van Izak (vers 12).

Dit alles gebeurde op de berg Moria. Op diezelfde plek zou later de tempel van Salomo komen te staan.

Moria bestaat uit twee woorden en wel 'ra'ah' en 'Yahh'. Het eerste betekent 'gezien worden, of doen zien' en Yahh is de afkorting van JHWH, of te wel een plek waar God zich doet zien.

Dit alles wijst natuurlijk heen naar het werk van Christus, in Wie God ook van zich doet zien. Dat het verwijst naar het offer van Christus is eigenlijk al te zien aan de bewoordingen in vers 8: "God zal **Zichzelf** voorzien van het lam". God zelf wordt het Lam Gods.

Geestelijk gezien zijn wij allemaal op weg naar de berg Moria. Op weg naar Moria om ons oude leven af te leggen voor Hem. Op weg om "onze lichamen aan God te wijden als een levend offer, heilig en voor God welbehaaglijk: dat is onze redelijke godsdienst." (Rom.12:1)

Ons lichaam welke de tempel van Gods Geest is, "welke met Christus gekruisigd is." (Gal.2:20)

Abraham noemt vervolgens die berg, volgens de vertaling in vers 14: "De Heere zal erin voorzien." Maar eigenlijk staan hier dezelfde woorden als Moria. 'Moria' komt van het Hebreeuws 'ra'ah JHWH' en 'De Heere zal voorzien' is in het Hebreeuws 'JHWH ra'ah'.

Ook als wij op weg zijn naar Moria zal de Heer van zich laten zien.

In de verzen 17 en 18 bevestigt God nogmaals, nu voor de derde keer, het verbond met Abraham, namelijk dat hij een groot volk zal worden, waarmee alle volken van de aarde gezegend zullen worden.

Genesis 23 – Sarah

Sarah was niet zomaar een vrouw. Zij was een diep gerespecteerd persoon. Dit blijkt uit de volgende feiten:

- Er wordt een heel hoofdstuk aan haar dood gewijd.
- We lezen dat Abraham het beste graf gratis aangeboden krijgt, maar dat hij daar niet op in gaat en het voor 400 Shekel koopt. Dit toont de waarde die hij hecht aan zijn vrouw.
- Zij is de enige vrouw in de Bijbel waarvan haar leeftijd specifiek wordt genoemd. Zij is 127 jaar oud geworden.
- Het is ook niet alleen Abraham waar God een verbond mee aangaat, maar met hen samen. Dat blijkt ook uit het feit dat de zoon die hij verwekt bij de slavin niet door God werd geaccepteerd. Het moest de zoon worden uit Abraham en Sarah samen. Zij moesten één worden om de belofte vrucht te laten dragen. Dat hebben we ook gezien uit de namen waarbij de beide Hee's, de 5^{en} elkaar moesten aanvullen.
- De naam Abraham betekent dan wel 'vader van een menigte', maar van Sarah wordt gezegd dat zij "tot volken zal worden; er zullen koningen van volken uit haar voortkomen." (Gen. 17:16)
- Paulus eert Sarah door haar te tonen als type van het nieuwe verbond (Gal.4:23 vv).
- In Hebreeën 11 is Sarah een van de weinige vrouwen die tussen de geloofshelden staat, naast Abraham, Izak, Jakob en Mozes.
- Petrus spoort gelovige vrouwen aan om te handelen als Sarah (1Pet.3:6).

Geen enkel ander vrouwelijk personage wordt met zoveel achting naar voren gebracht als Sarah.

Abraham betaalde dus 400 Shekel voor haar graf. De 400 is ook de waarde van de laatste letter van het Hebreeuwse alfabet, de letter 'taw'. De 400 staat beeld voor het uiterste in dit leven. De weg in deze wereld en dit leven eindigt bij de 400. Zo eindigde ook het wereldse leven in Egypte bij de 400.

Maar de Taw, of de 400, staat ook beeld voor de menselijke dood. Het woord Taw betekent zelfs 'kruis'. En dit verwijst dan weer naar Jezus die verder gaat dan de 400 in een nieuwe wereld en daarvoor afsterft aan de taw, aan het kruis. Dat bracht verlossing van de dood en de overgang naar iets nieuws.

Daarom ook dat bij de verlossing uit Egypte de Joden het bloed moesten strijken aan de deurposten om verlossing te krijgen van de verderfengel. Dat bloed aan de deurposten vormde de letter taw, het kruis. ת

Maar het bijzondere van deze letter taw is dat het bestaat uit twee andere letters, namelijk de Dalet (4) en de Nun (50). דן

Dalet betekent 'opstaan' en Nun betekent 'bedrogen'.

Samen vormen de letters Dalet en Nun het woord 'Dan' en dat betekent weer '(ver)oordelen.

Allemaal aspecten die samenvallen rond de kruisiging en opstanding van Jezus en het nieuwe wat eruit voortvloeide.

Gods Woord is groots!